

PŘÍPAD STODOLOVI

Zločin, který změnil práci policie

PĚTIDÍLNÁ DOKUMENTÁRNÍ SÉRIE MIRKA VAŇURY

PŘÍPAD STODOLOVI

Zločin, který změnil práci policie

Nejpodrobnější rekonstrukce policejní práce.

Detailní pohled na případ, který změnil českou kriminalistiku.

Mirek Vaňura se s detektivy po dvaceti letech vrací na místa, kde policie vyšetřovala osm vražd spáchaných manželi Stodolovými.

Odhalují, jak se pátrání po nebezpečných sériových vrazích skutečně odehrálo a proč si Stodolovi své oběti vybírali mezi starými a bezbrannými sousedy.

V pěti epizodách dokumentu se objeví nikdy nezveřejněné policejní záběry, fotografie ze zákulisí vyšetřování i úplně nová svědectví. Zazní, jak se s tragickou ztrátou smířovaly rodiny obětí i co prožívali příbuzní obou vrahů.

A konečně mohou být položeny i otázky, které dosud nesměly zaznít.

Chybovala policie, když některé vraždy uzavírala jako sebevraždy?

A skutečně se podařilo odhalit všechny zločiny doživotně odsouzených vrahů Stodolových? Případ, který změnil práci policie.

„Celý projekt prošel dlouhodobým a velmi pečlivým vývojem, vlastně už od roku 2022, kdy ho manželé Vaňurovi nabídli ke zpracování TV Nova. A tato dlouhodobost ve vývoji formátu přinesla hned několik exkluzivit. Jednak absolutní faktický přehled nad příběhem sériových vrahů Stodolových. Vidíme unikátně a poprvé podrobnou práci policistů, policejního procedurálu, který v takovéto formě divák historicky

neměl možnost spatřit,“ říká kreativní producentka Případu Stodolových Šárka Volemanová a dodává: „V průběhu natáčení jsme získávali svědectví těch, kteří o těchto bolavých zločinech nikdy nemluví. Kromě vyšetřovatelů i příbuzní obou odsouzených vrahů. Otevíráme i otázku, zda-li všechny vraždy tak, jak jsou uvedeny ve spisu, byly opravdu ve svém počtu konečné, nebo je možná všechno trochu jinak.“

„OD ROKU 1989 SE U NÁS NIC HROZNĚJŠÍHO NESTALO A TEN PŘÍPAD ZMĚNIL HODNĚ, PŘEDEVŠÍM V UVAŽOVÁNÍ POLICIE,“ ROZHOVOR S MIRKEM A DANOU VAŇUROVÝMI

Pamatujete si ještě, kdy jste se o Jaroslavovi a Daně Stodolových doslechli poprvé?

Mirek Vaňura: Určitě pamatuji. Kriminalistika mě zajímala odjakživa a tahle kauza byla veliká. Tehdy jsem to ale sledoval jen jako divák, posluchač, čtenář.

Dana Vaňurová: Víím, že to se mnou hodně otrásl, protože když jsem viděla fotku Stodolových v médiích, neuměla jsem si představit, že by tihle dva mohli mít na svědomí vraždy. V té době moje babička žila sama v domě daleko od nás a víím, že se to doma řešilo. Měla jsem o ni strach.

Případ manželů Stodolových patří možná k těm nejtragičtějším trestným činům, které se v České republice, potažmo Československu, v jeho historii staly...

MV: Bezesporu se jedná o jeden z největších případů naší novodobé kriminalistiky. A to hned z několika pohledů. Česká policie do té doby neřešila nic složitějšího. Kriminalisté se museli vracet k již uzavřeným případům. A postupně zjišťovali, že obětí je víc, než si na začátku dokázali představit. Od roku 1989 se u nás nic hroznějšího nestalo – když

si člověk uvědomí, kolik lidí a rodin to zasáhlo. A nejhorší na tom všem bylo, že vrazi si vybírali oběti ze sousedství. Bezbranné seniory, o kterých navíc věděli, že budou mít doma peníze.

DV: Bylo samozřejmě hodně velkých případů – orlické vraždy, Roubal, heparinový vrah, ale Stodolovi byli děsiví právě v tom, že zlo skrývali za tvář milého páru ze sousedství. Tím, že si vybírali staré lidi a vraždy se snažili kamuflovat jako sebevraždy, se jim dlouho dařilo uniknout spravedlnosti.

Stodolovi na počátku tisíciletí zavraždili osm osamělých seniorů, což jim „procházelo“ více než rok. Následně se daly věci do pohybu. Můžete popsat, co všechno se tehdy objevilo díky vnitřnímu šetření policie?

MV: To se těžko krátce popisuje. Proto má také náš dokument pět dílů. A proto je dobré naši dokumentární sérii vidět. Snažili jsme se tam vše popsat a ukázat tak, jak se to opravdu stalo. Na Slavovsku to byla především nezkušenost a nejspíš i lenost některých policistů na základních útvech a nedůslednost jejich nadřízených. Přispěly k tomu také nedokonale provedené pitvy, pokud vůbec byly nařízeny. Když ale Stodolovi zavraždili

i v Brněnci, východočeská kriminálka rozehrála opravdový koncert a kamufláž vrahů hned prolétla. Myslím, že divák uvidí mistrovskou práci detektivů.

DV: Já myslím, že tehdy to obrovsky překvapilo i samotnou policii. Nečekali, že by v jejich vlastních řadách mohlo dojít k takovým chybám. Ale jednalo se o selhání jednotlivců a tomu se nikdy nedá úplně zabránit. Tehdejší policejní prezident Kolář to nazval policejním šlendriánem a nechal prověřit stovky případů podezřelých úmrtí.

A co všechno se po tomto odhalení od té doby změnilo? Ať už v činnosti policie, soudních lékařů, státních zástupců, nebo třeba legislativy?

MV: Změnilo se toho hodně, především v uvažování policie. Ví, že v mordpartách pracují většinou

srdcaři, kterým by se něco takového nikdy nestalo, ale po Stodolových začali být pozornější a opatrnější určitě i oni. Došlo i k systémovým změnám – například na nevyjasněné úmrtí vyjíždí takzvaný kriminalistický výjezd, a ne jenom uniformovaná hlídka, a tělo musí ohledat lékař, který je specialista, tedy soudní lékař nebo koroner.

DV: Samotný případ Stodolovi byl velkým poučením. To, že se to stalo, byla obrovská tragédie, některé oběti nejspíš nemusely zemřít, ale nikdo nechtěl dopustit, aby se to znovu opakovalo. Proto to důkladné přešetření stovek případů a speciální komise, která se uvnitř policie snažila pojmenovat pochybení a vyvodit důsledky.

S případem jste strávili mnoho let. Jak jste odsouzené Jaroslava a Danu Stodolovy vnímali tehdy a jak je vnímáte teď, tedy s odstupem téměř dvou dekád? Souhlasíte s tím, že šlo o ma-

nipulaci ne zas tak bystrého muže extrémně dominantní ženou?

MV: Když se Dana a Jaroslav poprvé potkali, bylo to bohužel opravdu osudové setkání. Myslím si, že každý zvlášť by asi nevraždil. U Jaroslava jsem o tom docela dost přesvědčený. Žil by tak, jako žil vždycky, občas by se někde popral, občas by něco ukradl a možná by zase skončil na chvíli za mřížemi. Ale podle mě by nevraždil. Je zajímavé, že ho vlastně všichni, kteří ho znali, popisovali jako hodného člověka, který se snažil lidem pomáhat. Spouštěčem jeho agrese byl alkohol. Ale když něco v opilosti provedl, tak se druhý den přišel omluvit. Svoji ženu Danu miloval a bylo to tak moc, že pro ni dokázal zabít. Dana je jiná, ta vlastně všechno plánovala a Jaroslava dokázala ke každé vraždě přemluvit. Dana je podle mě vypočítavá manipu-

látorka. A když jsme naši sérii připravovali a já se s ní jako jediný novinář po dvaceti letech setkal, snažila se vlastně manipulovat i mě.

DV: Mirek to řekl přesně. Dana ale nebyla prvoplánová dominantní žena s bičkem v ruce. V prověrkách výpovědi vidíte milou ženu se sladkým úsměvem, která vlastně té oběti svázala ruce jen tak maličko, aby ji to moc nebolelo. Stejným způsobem se snažila manipulovat i kriminalisty a vzbudit v nich dojem, že ona je ta oběť, kterou agresivní Jaroslav nutil k přepadením. Ale bylo to samozřejmě naopak.

Bavili jste se se Stodolovými někdy o tom, co je k činům vedlo a jak je vnímají zpětně? Znamenali jste tam nějaký vývoj, lítost, sebereflexi, cokoliv? Považujete za důležité se v rámci

celkového profilu zajímat i o jejich minulost, poměry, dětství a podobně na ploše vašeho dokumentu?

MV: Mluvil jsem s Danou i s Jaroslavem a bavili jsme se hlavně o tom, co je k vraždám vedlo. A i proto jsme se snažili celou kauzu podrobně popsat. Jednoduše lze říci, že hlavním motivem byly rozhodně peníze. Ale troufnu si upřesnit, že hlavně pro Danu. Jaroslav se práce nebál a na svůj život si peníze dokázal vydělat. Stačilo mu, když bude mít co jíst a zajde si po práci na pivo. Tam, kde pracoval, ho dokonce chválili. Měl pak období, kdy sekal dobrotu a třeba už by ve vězení za krádeže neskončil. Ale potkal Danu. Dana je podle mě líná, zahleděná do sebe a vraždit staré bezmocné lidí jí v tu chvíli připadalo jako ta nejjednodušší možnost, jak získat peníze. Jaroslav byl pro ni dobrý nástroj. V dokumentu samozřejmě mapujeme i dětství a život před vraždami Dany i Jaroslava. Ale rozhodně se je v tomto směru nesnažíme omlouvat.

DV: Já bych k tomu jen dodala, že oba mají několik sourozenců a ti žijí úplně normální životy – mají svoje rodiny, děti, vnoučata, krásné domovy. A všichni prožili úplně stejné dětství jako Jaroslav a Dana.

Kdy jste Stodolovy naposledy navštívili ve vězení? Komunikují s vámi ještě? A pokud ano, jak vnímáte jejich motivace a důvody, proč se s vámi vůbec baví?

MV: S Jaroslavem jsem byl v osobním kontaktu vícekrát už před lety a mnohokrát i teď. S Danou jsem se sešel jednou a potom jsme se ve věznici ještě potkali, ale vlastně už jsme spolu nemluvili. Říkala, že jsem jediný novinář, se kterým se za posledních dvacet let bavila. Mám takový pocit, že se mnou mluvila jen proto, aby si mě otestovala. Byla zvědavá, kdo za ní přijde. Když zjistila, že pro ni ze mě nic nekouká, vystoupit před kamerou odmítla. Ale dopisujeme si. Jsem přesvědčený, že lituje jenom sebe. Myslím, že Jaroslav toho, co se stalo, opravdu lituje. Ale nejsem si jistý, jestli vůbec pochopil, co hrozného provedl. Určitě se mu stýská po rodině.

DV: Jaroslav Stodola působí dobrosrdečně, ale určitě nedomýšlí, co všechno vlastně způsobil. Když

jsem se ho ptali na okamžiky, kdy vraždil, říkal, že to dlouho netrvalo, že to bylo hned. A hned dodal, že ví, že to je hrozné. Ale nejsem si jistá, že to opravdu ví. Dana Stodolová přijala na návštěvu jen Mirka.

Jak v praxi vůbec vypadá takové natáčení s doživotně odsouzeným v místě výkonu jeho trestu? Co všechno mu předchází?

MV: S natáčením musí souhlasit hlavně odsouzený. Když máte jeho souhlas, povolit natáčení musí ředitel konkrétní věznice. Potom projdete všemi bezpečnostními opatřeními a přivedou odsouzeného. Někdy sedí za mřížemi. S Jaroslavem a Danou jsem se bavil v normální místnosti.

Jakým způsobem pak při skládání dokumentárního seriálu postupuje vy? Jaké výpovědi jsou pro vás nejdůležitější? Naplní se často vaše očekávání, nebo je to spíše jedno překvapení za druhým?

MV: My jsme se na natáčení samozřejmě dopředu dokonale připravili. Ale sérii jsme pojali jako opravdové pátrání, a proto se natáčecí den podobal práci kriminálky. Často s námi přímo pátral i operatívec a můj dobrý kamarád Honza Lomnický. Takže jsme při přípravě zažili mnoho překvapení a denní natáčecí plán vzal často za své hned ráno.

DV: Bylo to opravdu náročné, chtěli jsme, aby to především bylo co nejvíc pravdivé. Jak ze strany policie, tak i lidí, kteří to zažili. Ani pro jednu stranu to nebylo jednoduché, a tak jsme si opravdu prožili hodně stresových situací. Ale to k tomu patří, je to kriminalistika a pohybujete se na hodně citlivém poli. Chápeme to.

Hrůza činů Stodolových je zejména v tom, že si vybírali ty nejohroženější a nejvíce bezbranné cíle, a to osamělé seniory. Lze z vašeho pohledu a praxe něčemu takovému v rámci prevence alespoň minimálně předcházet?

MV: Přesně tak. Největší hrůznost v případě Stodolových vidím v tom, že vždycky zaútočili na staré, bezbranné lidi, kterým nedali šanci. Věděli, že mají doma schované peníze. Když na

nic jiného, tak na pohřeb určitě ano. Často jim tvrdili, že když jim vydají peníze dobrovolně, nic jim neudělají. Ale lhali jim. I přesto je potom brutálně mučili a nakonec zavraždili. Dana hraje jemnou ženu, která mluví tichým hlasem a pohybuje se klidně a jemně, ale na starou paní, kterou zavraždila, byla zlá a krutá. Křičela na ni, mučila ji surově a velkou silou. Přestože je Jaroslav chlap jako hora, nikdy si netroufli na sobě rovné. Vždy zaútočili na lidi, u kterých dobře věděli, že je přemůže. Jeden z důvodů, proč jsme tuto dokumentární sérii natočili, je prevence. Kéž bychom si všichni uvědomili, jak vlastně lehké to Stodolovi měli. Kéž by si staří lidé uvědomili, že není dobré každému důvěřovat. Kéž bychom si my ostatní uvědomili, jak je důležité to našim babičkám a dědečkům opakovat a bavit se s nimi o tom. Řešíme, že si málo povídáme se svými dětmi, a je určitě dobře, že se to snažíme změnit. Ale stejně tak bychom se měli zajímat o své seniory, kteří už této době tolik nerozumějí. A je jedno, jestli je mohou ohrozit pochybní prodejci čehokoliv, kteří u nich zazvoní u dveří, nebo šmejdi, kteří je ohrožují přes internet a telefony. Dlužíme jim to. A kéž by to všem, kteří se na sérii „Případ Stodolovi“ podívají, došlo. Snažíme se, aby všechny naše projekty, kde spolupracujeme s policií, měly v sobě prevenci.

Máte vy sami pro seniory nějaký vzkaz či doporučení?

MV: Buďte opatrní. Dnes se v jistém smyslu vrací doba, kdy Stodolovi útočili. Lidi nemají tolik peněz a vy jste pro ně snadný cíl.

DV: Já vím, že staří lidé jsou vděční za každý úsměv a vlídné slovo, ale měli by opravdu od svých blízkých slyšet, že ne každý, kdo se jim snaží pomoci s nákupem až domů, je skutečně hodný člověk.

Jak na případ vzpomínají tehdejší zainteresovaní, ať už jde o operatívice, státní zástupkyni Renatu Veseckou, která jej tehdy dozorovala, nebo místní, kteří se Stodolovými přišli do kontaktu?

MV: Pro všechny to byl jeden z největších případů v jejich kariéře. Na to období vzpomínají jako na zajímavou a dobře odvedenou práci. S oběma vra-

hy strávili nemalý kus života. Zvlášť operativa se musela umět na oba napojit. A Jaroslav byl přitom úplně jiný než Dana. I to se nám doufám podařilo v dokumentu zachytit. Hlavně s Jaroslavem, ale i s Danou jsou vlastně policisté stále v kontaktu. Ten rok intenzivní spolupráce má prostě svůj význam v jejich životech.

DV: Za ty roky, kdy se případu Stodolových věnujeme, je i u nich vidět posun. Co dřív bylo citlivé téma, nebo dokonce tabu, je po dvaceti letech najednou věcí minulosti, která se dá otevřeně pojmenovat. Proto si troufáme říct, že tentokrát v dokumentu zazní spousta nových skutečností a promluví i noví svědci.

V čem je váš dokument Případ Stodolovi nový a objevný, co v něm diváci uvidí poprvé?

MV: Uvidí video materiály z rekonstrukcí, které ještě nikdy nebyly zveřejněny. Divákovi také detailně ukážeme práci kriminálky. Myslím, že mně diváci dají za pravdu, že máme jednu z nejlepších kriminálek na světě. A i když v tomto případě na začátku nastalo pár chyb, policie se k tomu dokázala postavit čelem, případy vyřešila a poučila se z toho.

Souhlasíte s tím, že pokud se o tak těžkých zločinech, jako jsou vraždy Stodolových, dostatečně hovoří, může to přinést společnosti, která se s jejich hrůznou podstatou potýká zejména prostřednictvím médií, jistou mentální očistu?

MV: Určitě ano. I když jsou to hrozné zločiny, musí se o nich mluvit, protože společnost a hlavně staří lidé jsou stále v ohrožení. Zvlášť teď, když se vše stále zdražuje, jsou tito lidé v podstatě v nebezpečí. Musí se o tom mluvit doma v rodinách, ale také v médiích. Ať už se nám to líbí, nebo ne, je to naše historie a lidi by měli znát svoji minulost, aby se z ní dokázali poučit.

DV: Nesouhlasím s myšlenkou, že se o špatných věcech nemá mluvit. Já věřím v pravý opak. Člověk musí dobře znát svého nepřítel a tím zlo a svět zločinu určitě jsou. Mnoho z těch tragických příběhů v sobě skrývá poučení, a proto bychom je měli znát. Svět není jenom krásný, dějí

se i špatné věci, a aby člověk mohl stát nohama pevně na zemi, měl by je znát a být na ně připraven.

A o čem by se podle vás a z vaší zkušenosti mělo v souvislosti s reflexí trestných činů nejvíc mluvit?

MV: Myslím, že o příčinách. Většinou má každý trestný čin svoji příčinu. Nejen u Stodolových, ale u všech našich projektů se snažíme, aby se divák zamyslel nad tím, jak žije, jak se chová, jestli přemýšlí o nebezpečí. Někdy si o průšvih tak trochu sami říkáme.

A jak vnímáte postoj, že by se o něčem takovém vůbec nemělo mluvit, natáčet a už vůbec

by se neměla ukazovat a popisovat motivace a důvody tvůrců, protože na něčem takovém vůbec nezáleží a vrazi jako Stodolovi by měli být co nejdříve zapomenuti?

MV: Já s tím jednoduše nesouhlasím. Tím, že se takové činy zveřejňují, se působí preventivně. Samozřejmě nemyslím nepodložené bulvární informace za každou cenu. My vše, co natočíme, před i po střihu konzultujeme s policií, radíme se s psychology. Až potom případ zveřejníme. A také oběti mají právo, aby se o tom mluvilo. Stodolová zavraždila jednu paní v Kardašově Řečici. Paní ještě před tím surově mučila. A jak sama Stodolová vypověděla, paní byla statečná, bránila se a všechno jí stejně neprozradila. Byla to opravdu hrdinka.

Jak jsme se bavili, případ Stodolových byl ten, který změnil práci české policie. Jak na změny s ním spjaté reagují po letech samotní policisté?

MV: Policie od té doby zavedla taková opatření, aby se podobné případy nemohly opakovat. A netýká se to jenom policie, ale například i soudních lékařů.

DV: Pro ně už je to automatika, pracují v režimu, který maximálně předchází chybám, ale lidský prvek, osobní pochybení se odstranit nedají. A svět zločinu se neustále vyvíjí.

Jak máte během natáčení rozdělené role? Co všechno máte na starost vy, Mirku, a co vaše manželka Dana?

MV: Snažíme se co nejvíce pracovat společně. Spolu všechno vymýšlíme. Dana je ale duší každého projektu coby vypravěč. Já zase více komunikuji s policií, se státními zástupci, soudními lékaři. Ale snažíme se pracovat nejvíce spolu.

DV: Je to tak, občas probíhají velké hádky, díváme se na věci trochu jinak, ale vždycky nás to v něčem posune a myslím, že je to ku prospěchu věci. Mírek je skvělý organizátor, umí věci posunout dopředu a je strhující, když někoho přesvědčuje o své pravdě. Baví nás spolu tvořit.

Jak dlouho už spolu takto pracujete? A kde vidíte největší výhody této spolupráce? Není náročné žít některými případy doma i v práci?

MV: Poznali jsme se v roce 1995 v regionální televizi Puls v Hradci Králové a asi za rok jsme spolupracovali na prvním projektu. Další spolupráci jsme si pak vlastně vysnili. A protože sny se v životě plní, v únoru roku 1999 jsme nastoupili jako scenáristé do talk show Áčko, které jsem asi za rok začal i moderovat. Potom mě Dana režirovala v Občanském judu, rok v pořadu Na vlastní oči, až jsme v roce 2006 rozjeli náš projekt 112 - V ohrožení života. Na všech našich projektech, ať už televizních - Legendy kriminalistiky a záchranářství -, rozhlasových - Kriminálka -, nebo knižních, pracujeme spolu. Za mě to má velkou výhodu. Daně mohu stoprocentně

věřit. A už bych vlastně neuměl a nechtěl tvořit bez ní. Baví mě, když si o práci povídáme.

DV: Náročné to je opravdu jen výjimečně. Máme s Mirkem stejný pohled na svět, baví nás o věcech diskutovat a sdílíme i to nadšení něco převyprávět. Pro mě je Mírek spřízněná duše.

Jakou mentální očistu, vzhledem k náročnosti vaší práce a tomu, s čím jste konfrontováni, jste dlouhodobě zvolili vy?

MV: Já si o všem potřebuji popovídat a to je pro mě nejlepší způsob očisty. A vzhledem k tomu, že jsem asi ten největší fanoušek všech záchranných složek, jsem rád mezi nimi. A je jedno, jestli právě natáčíme s hasiči, záchrannou službou, s uniformovanými policisty, nebo s detektivy. A potom, když zbyde čas, si jdu zahrát na bicí nebo zaběhat. Na všechno pak zapomeneme na „našem“ ostrově Hvar.

DV: O tom se mi teď mluví těžko, byly to náročné dva roky. Stýská se mi po dobrých knížkách a filmech, hodně dobívám baterky s rodinou. Doufám, že na Hvaru to všechno doženeme.

ANOTACE

1. EPIZODA

první nález těl

Mirek Vaňura se spolu s královéhradeckým policejním operativcem Janem Lomnickým vydává po stopách sériových vrahů, manželů Stodolových. Stejně jako kriminálka v roce 2002 začínají i oni v Brněnci, kam policie přijela 2. prosince k úmrtí dvou sester a zranění jejich matky. Vypadá to jako vražda a sebevražda, ale soudní lékaři potvrdí, že ženy někdo zavraždil. Tým vyšetřovatele Milana Šimka se brzy zaměří na podezřelého Jaroslava Stodolu.

2. EPIZODA

identikit

Mirek Vaňura se tentokrát ve stopách odhalování zločinů manželů Stodolových dostává s operativcem Janem Lomnickým do jižních Čech, aby si tu připomněli detaily případu vraždy seniorky z Kardašovy Řečice. Tu se místní kriminálka marně snažila vyřešit od srpna roku 2002. Podezřelá žena, po které marně pátrají, se neuvěřitelně podobá Daně Stodolové. Kriminálka ale narazí na neochotu kutnohorských kolegů a další vyšetřování vražd starých lidí se komplikuje.

3. EPIZODA

pochybení

Mirek Vaňura s kriminalistou Janem Lomnickým míří do Slavošova, kde policie při vyšetřování Stodolových odhalila několik podezřelých úmrtí. Vyšetřovací tým složený z Východočechů, Středočechů a Jihočechů usvědčuje Stodolu z vražd v Brněnci a vyšetřování nabývá na obrátcích. Dana Stodolová ale začíná naznačovat, že její manžel má na svědomí i další vraždy, a kriminálka přistupuje na její hru.

4. EPIZODA

Stodolová vs. Stodola

Mirek Vaňura pokračuje v odhalování podrobností z vyšetřování sériových vražd manželů Stodolových. Když se Stodola pod tíhou důkazů přizná ke dvěma vraždám v Brněnci a dalším pěti ve Slavošově a okolí, obviní ho Dana Stodolová, že vraždil i v Kardašově Řečici. Emotivní konfrontace mezi oběma manželi odhalí pravou a děsivou tvář Jaroslava a Dany Stodolových.

5. EPIZODA

spravedlnost

Mirek Vaňura se s vyšetřovatelem Milanem Šimkem a policejní operativou vydává po stopách odhalování vražd starých lidí, které Jaroslav a Dana Stodolovi kamuflovali jako sebevraždy. Po roce vyšetřování se schyluje k soudnímu procesu a policie zpětně prověřuje stovky sebevražd. V dubnu roku 2004 dostávají Stodolovi za osm vražd a další zločiny doživotí. Podařilo se ale odhalit všechny skutky spáchané manželi Stodolovými?

PŘÍPAD STODOLOVI

SCÉNÁŘ A REŽIE **Mírek a Dana Vaňurovi**
DRAMATURG **Dana Vaňurová**
PRŮVODCE **Mírek Vaňura**
KAMERA **Kamil Meluzín**
STŘIH **Viktor Malina**
PRODUKCE **Kateřina Myslíková**

Jakub Furst

PR

jakub.furst@novatv.cz

+420 732 58 28 39

VOYO

novagroup.cz, pressweb.nova.cz

© 2024 TV Nova

TV Nova s.r.o., Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5
tel.: +420 242 464 115, e-mail: tiskove@nova.cz